

ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО. ТРУДОВЕ ПРАВО

Петрик Ігор Йосипович,
суддя Київського апеляційного
адміністративного суду,
Україна, м. Київ
e-mail: matsurromanios@gmail.com
ORCID 0000-0001-7544-0690

doi: 10.21564/2414–990x.148.195001
УДК 346.16

СТВОРЕННЯ ТА ПРОДАЖ ПЕРЕХІДНОГО БАНКУ ЯК СПОСІБ ПРИВЕДЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НЕПЛАТОСПРОМОЖНОГО БАНКУ ДО ВИМОГ ЕКОНОМІЧНИХ НОРМАТИВІВ

Статтю присвячено дослідженню способів економічного оздоровлення неплатоспроможної банківської установи. Розглянуто питання створення та продажу перехідного банку як способу приведення діяльності неплатоспроможного банку до вимог економічних нормативів. Акцентовано увагу на дискусійності господарсько-правової правосуб'єктності Фонду гарантування вкладів фізичних осіб України у вказаній процедурі. Охарактеризовано економічні нормативи банківської діяльності, наголошено на важливості оцінки ліквідності при системній характеристиці банку.

Ключові слова: неплатоспроможний банк; перехідний банк; управління банком; виведення неплатоспроможного банку з ринку; тимчасова адміністрація; банкрутство банків; економічні нормативи; Фонд гарантування вкладів фізичних осіб.

Петрик І. І., суддя Київського апеляційного адміністративного суду, Україна, г. Київ.
e-mail: matsurromanios@gmail.com ; ORCID 0000-0001-7544-0690

Создание и продажа переходного банка как способ приведения деятельности неплатежеспособного банка к требованиям экономических нормативов

Статья посвящена исследованию способов экономического оздоровления неплатежеспособного банковского учреждения. Особое место в работе занимают вопросы создания и продажи

переходного банка как способа приведения деятельности неплатежеспособного банка к требованиям экономических нормативов. Обращается внимание на дискуссионность хозяйственно-правовой правосубъектности Фонда гарантирования вкладов физических лиц Украины в указанной процедуре. Вместе с тем, дается характеристика экономическим нормативам банковской деятельности и указывается на важность оценки ликвидности при системной характеристике банка.

Ключевые слова: неплатежеспособный банк; переходной банк; управление банком; выведение неплатежеспособного банка с рынка; временная администрация; банкротство банков; экономические нормативы; Фонд гарантирования вкладов физических лиц.

Вступ. Існування фінансово-економічної кризи спричиняє розлад функціонування банківської системи як консолідованого механізму накопичення грошової маси та забезпечення її дії. Наявність різноманітних способів виведення з ринку суб'єктів господарювання викликає науковий інтерес до дослідження особливостей виведення з ринку банківських установ, відносно яких Національний банк України прийняв рішення про віднесення їх до категорії неплатоспроможних.

Національне законодавство та правозастосовна практика не містять обов'язкових наслідків виведення банку з ринку внаслідок його віднесення до неплатоспроможних. Як одну з форм економічного оздоровлення господарської діяльності банку законодавство передбачає можливість створення та продажу перехідного банку як способу приведення діяльності неплатоспроможного банку до вимог економічних нормативів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасній юридичній літературі питанням оздоровлення банків у вказаний спосіб не приділялось достатньої уваги. Хоча це не свідчить про брак наукового інтересу до дослідження тих чи інших проблем, пов'язаних із неплатоспроможними банками. Як вказані, так і інші питання банківської діяльності досліджують Н. В. Барахтян (N. V. Barakhtian), Р. П. Бойчук (R. P. Boichuk), К. В. Возняковська (K. V. Vozniakovska), Д. В. Задихайло (D. V. Zadykhailo), В. Д. Чернадчук (V. D. Chernadchuk) [1–5].

Метою статті є аналіз господарського законодавства та наукових досліджень з господарського права на предмет доцільності створення й продажу перехідного банку з метою приведення діяльності неплатоспроможної банківської установи до вимог економічних нормативів.

Виклад основного матеріалу. За часів існування банківської кризи питання відновлення платоспроможності банківської установи завжди було предметом уваги законодавця. До недавніх пір метою правового регулювання було відновлення платоспроможності банку шляхом введення процедури тимчасової адміністрації банку, збереження банку як суб'єкта ринку банківських послуг. Зараз на законодавчому рівні передбачена інша процедура, яка полягає у виведенні неплатоспроможного банку з ринку способами, котрі визначені чинним законодавством, переважно ліквідаційними [6, с. 20].

Наведена вище теза достатньо наочно демонструється порівнянням попередньої та чинної редакції банківського законодавства в частині визначення

поняття та призначення тимчасової адміністрації. Зокрема, відповідно до раніше чинної редакції Закону України «Про банки та банківську діяльність» тимчасова адміністрація визначалась як процедура, що застосовувалась НБУ для тимчасового управління банком з метою забезпечення збереження капіталу та активів банку, оцінки його фінансового становища та вжиття відповідних заходів щодо приведення його діяльності відповідно до вимог банківського законодавства, відновлення його платоспроможності й ліквідності, стабілізації діяльності банку, усунення виявлених порушень, причин і умов, що призвели до погіршення фінансового становища [5, с. 39, 63]. На відміну від цього, чинна редакція Закону № 4452-VI визначає тимчасову адміністрацію зовсім інакше, як процедуру виведення банку з ринку, що запроваджується Фондом стосовно неплатоспроможного банку в порядку, встановленому цим Законом [7], що визначає іншу мету – виведення неплатоспроможного банку з ринку.

Поряд із характером та змістом процедур тимчасової адміністрації базова мета сучасної моделі виведення неплатоспроможних банків із ринку опосередковано доводиться через існуючі процесуальні строки, протягом яких ця модель втілюється у життя. Зокрема, якщо раніше Законом № 4452-VI передбачалось, що тимчасова адміністрація запроваджується на строк, що не перевищує три місяці, а для системо утворюючих банків – шість місяців, то чинна редакція ст. 34 згаданого Закону визначає, що тимчасова адміністрація запроваджується на строк, що не перевищує один місяць [7]. Вочевидь, в умовах настільки стислого строку, з урахуванням обсягу та змісту процедур тимчасової адміністрації, стверджувати про реалізацію мети оздоровлення банку було б недоречним.

Критикуючи такий підхід законодавця, більшість учених схильється до того, що процедури банкрутства банків не можуть входити в гостру суперечність із загальними процедурами банкрутства, врегульованими Кодексом України з процедур банкрутства. Як пише К. В. Возняковська, цілком обґрунтованим у цих процедурах є участь спеціальних органів, які контролюють неплатоспроможність банків, існування особливостей кожної зі стадій неспроможності. Проте не може порушуватися загальна логіка неспроможності й фінансового оздоровлення банків. Адже це завжди сприяє утворенню розриву між економічними та юридичними відносинами в цій сфері, дезорієнтує інвесторів поряд із кредиторами банків [3, с. 49–50].

Підґрунтям для подібної критики може слугувати й сама практика реалізації Фондом своїх повноважень з виведення банків із ринку. Зокрема, як свідчать дані з офіційного сайту Фонду, у так званій період «очищення банківської системи» (2014–2017 рр.) домінуюча частина банківських установ, які відносилися НБУ до категорії неплатоспроможних, були виведені з ринку способом ліквідації банку з відшкодуванням з боку Фонду коштів за вкладками фізичних осіб [8].

Водночас така статистика навряд чи може свідчити про неефективність діяльності Фонду, оскільки Фонд при визначенні плану врегулювання та способу виведення керується, як вже зазначалося, не лише принципом найменших витрат, але й принципами зміцнення довіри до банківської системи України та

стимулювання залучення коштів до банківської системи держави. Тому складно заперечувати, що політика Фонду не приносить позитивних результатів та не сприяє оздоровленню всієї банківської системи.

Особливості утворення та продажу перехідного банку врегульовані ст. 42 Закону № 4452-VI та п. 3.5. розд. 3 гл. IV Положення, якими визначено, що це є спосіб виведення неплатоспроможного банку, який передбачає створення перехідного банку, передачу активів і зобов'язань неплатоспроможного банку перехідного банку, який в подальшому продається переможцю відкритого конкурсу, та ліквідацію неплатоспроможного банку. У юридичній літературі окрім терміна «перехідний банк» часто вживаються терміни «санаційний банк», «бридж-банк» та «міст-банк», які за своїм змістом є тотожними поняттями [9, с. 41; 10, с. 296].

Досліджуючи правову природу перехідного банку, Ю. Г. Собчук (Yu. H. Sobchuk) характеризує його як тимчасовий неплатоспроможний банк, який для відновлення платоспроможності передається кваліфікованому інвестору, визнаному Фондом за результатами поданих документів таким, що відповідає встановленим критеріям для виведення цього неплатоспроможного банку з ринку в обраний спосіб продажу шляхом відчуження всіх або частини активів і зобов'язань для здійснення заходів з узгодження діяльності перехідного банку з вимогами чинного законодавства або здійснення приєднання (злиття) банку до наявного платоспроможного банку [11, с. 40]. М. Дубина (M. Dubyna) та К. Коваленко (K. Kovalenko), оперуючи поняттям «санаційний банк», визначають такий як банківську установу, яка має відповідну ліцензію, утворюється на певний термін для управління операційною діяльністю збанкрутілого комерційного банку з метою пошуку стратегічного інвестора для такої установи з подальшим її продажем такому інвестору, включаючи передачу якісних активів, застрахованих депозитів та основних фондів [10, с. 296].

Дійсно, відповідно до п. 3.5. розд. 3 гл. IV Положення, перехідний банк створюється Фондом у формі акціонерного товариства відповідно до ЦК України та ГК України. Саме Фонд є номінальним власником і управителем перехідного банку до дня продажу цього банку інвестору. Згідно з п. 3.5.5. розд. 3 гл. IV Положення перехідному банку передаються всі активи і зобов'язання неплатоспроможного банку або визначена відповідно до плану врегулювання їх частина. Активи неплатоспроможного банку передаються перехідному банку за вартістю, визначеною конкурсною пропозицією переможця конкурсу, але не нижчою за оціночну вартість, визначену Фондом (за методикою оцінки активів неплатоспроможного банку Фонду) та (або) суб'єктом оціночної діяльності (крім випадків виведення неплатоспроможного банку з ринку за участю держави). При цьому зобов'язання неплатоспроможного банку за вкладками фізичних осіб, гарантовані Фондом, не можуть бути передані перехідному банку частково [12]. Утворення перехідного банку здійснюється на строк не більше ніж на три місяці.

Розмірковуючи над сутністю створення перехідного (санаційного) банку, М. Дубина (M. Dubyna) та К. Коваленко (K. Kovalenko) визначають такі його

функції, як: формування якісного портфеля активів; проведення активних операцій; реалізація розрахунково-касового обслуговування клієнтів; стабілізація діяльності збанкрутілого банку; обслуговування вкладників; зміцнення довіри на ринку фінансових послуг [11, с. 298–299]. З цією точкою зору важко не погодитись, оскільки кінцевою метою створення та продажу перехідного банку є саме приведення його економічних показників у відповідність нормативам капіталу та ліквідності, що саме по собі є неможливим без нормалізації господарського обороту майна такого банку.

У зв'язку із зазначеним аналіз змісту п. 3.5. розд. 3 гл. IV Положення дозволяє виокремити наступні етапи створення та продажу перехідного банку в межах процедур тимчасової адміністрації. Передусім це створення перехідного банку; організація продажу перехідного банку; проведення відкритого конкурсу серед потенційних інвесторів; укладення договору купівлі-продажу акцій перехідного банку та реєстрація права власності на акції; здійснення інвестором заходів щодо приведення економічних показників банку у відповідність до нормативів капіталу та ліквідності.

З перелічених етапів слідує, що при реалізації цього способу виведення неплатоспроможного банку з ринку Фондом використовується конструкція договору купівлі-продажу акцій перехідного банку, який укладається між Фондом та інвестором – переможцем конкурсу. Водночас переможцем відкритого конкурсу стає той інвестор (об'єднання інвесторів), конкурсна пропозиція якого відповідає принципу виведення неплатоспроможного банку з ринку у найменш витратний для Фонду спосіб та який взяв на себе зобов'язання здійснити заходи з приведення діяльності перехідного банку у відповідність до вимог банківського законодавства України щодо дотримання нормативів капіталу та ліквідності або здійснити приєднання (злиття) перехідного банку до існуючого платоспроможного банку [12].

У контексті предмета цієї статті зазначимо, що набуття інвестором права власності на акції перехідного банку має наслідком припинення процедур тимчасової адміністрації та зумовлює активізацію господарського обороту банку. Останнє є цілком обґрунтованим, оскільки в діяльності перехідного банку, на відміну від процедур тимчасової адміністрації, окреслюється інша мета – приведення діяльності банку у відповідність до вимог законодавства щодо дотримання нормативів капіталу та ліквідності. Очевидно, що вона може бути досягнута лише в сфері господарського обороту – ринку банківських послуг.

При цьому важливо звернути увагу на ту обставину, що законодавець враховує стартові можливості перехідного банку та його «бекграунд», а тому передбачає низку гарантій та особливостей правового становища такого банку, які впливають на його господарську діяльність та оборот. Насамперед мова йде про збереження дії загальних обмежень у господарському обороті, передбачених частинами 5 та 6 ст. 36 Закону 4452-VI, тобто за формулою «не віддавати нічого», що спрямоване на стабілізацію майнового стану банку.

Серед інших особливостей правового статусу перехідного банку у літературі виділяють такі. По-перше, це спрощена процедура створення і ліцензування. По-друге, особливості формування статутного капіталу. По-третє, особливості застосування економічних нормативів: на перехідний банк не поширюються вимоги, встановлені НБУ щодо обов'язкових економічних нормативів, лімітів валютної позиції, нормативів обов'язкового резервування коштів на кореспондентському рахунку в НБУ, формування резервів на покриття збитків від активів. По-четверте, особливості передачі активів і зобов'язань. По-п'яте, особливості оподаткування. Відповідно до ч. 11 ст. 42 Закону 4452-VI перехідний банк звільняється від сплати будь-яких платежів (податків, зборів, державного мита), пов'язаних з отриманням активів і зобов'язань, плати за внесення змін до державних реєстрів, плати за послуги, що надаються державними органами у зв'язку з такою передачею [13, с. 285].

Важливим законодавчим механізмом, який спрямований на забезпечення досягнення мети створення перехідного банку, є участь Фонду, після припинення процедур тимчасової адміністрації, у формі кураторства банку. Так, Фонд не пізніше наступного робочого дня після отримання письмового повідомлення про реєстрацію права власності інвестора на акції перехідного банку призначає з числа своїх працівників куратора такого банку з метою контролю за процесом виконання інвестором договору купівлі-продажу акцій перехідного банку.

Наслідки кураторства залежать від реалізації інвестором плану врегулювання. Зокрема, у разі неприведення інвестором діяльності перехідного банку у відповідність із вимогами банківського законодавства України щодо дотримання нормативів капіталу та ліквідності в терміни, встановлені договором купівлі-продажу акцій перехідного банку, куратор Фонду зобов'язаний негайно повідомити про це Фонд. Після отримання такого повідомлення уповноважена особа Фонду вживає заходів для розірвання договору купівлі-продажу акцій перехідного банку, збереження активів такого банку. У разі здійснення інвестором відповідно до умов договору заходів з приведення перехідного банку у відповідність із вимогами банківського законодавства України щодо дотримання нормативів капіталу та ліквідності куратор Фонду повідомляє НБУ про необхідність проведення інспекційної перевірки банку. Банк надає НБУ необхідну інформацію та документи для проведення інспекційної перевірки і підготовки обґрунтованих висновків. НБУ проводить інспекційну перевірку перехідного банку та подає звіт про її результати не пізніше 15 робочих днів з дня отримання НБУ повідомлення Фонду про необхідність її проведення. Фонд приймає рішення про припинення повноважень куратора Фонду у перехідному банку наступного дня після отримання результатів інспекційної перевірки НБУ, яка підтвердила приведення діяльності перехідного банку у відповідність із вимогами банківського законодавства України щодо дотримання нормативів капіталу та ліквідності, та повідомляє про прийняте рішення НБУ (п. 3.5.10 розд. 3 гл. IV вищевказаного Положення). Сукупність вищезазначених юридичних фактів створює підставу для повноцінного відновлення господарського обороту майна банку.

Аналіз практики діяльності Фонду у сфері виведення неплатоспроможних банків із ринку свідчить про те, що випадки застосування Фондом саме такого способу як «перехідний банк» не є достатньо поширеним, якщо порівнювати зі статистикою застосування інших ліквідаційних способів. Проте якщо поглянути виключно на кейси створення перехідних банків, можна зробити висновок, що здебільшого такий спосіб є вдалим та приносить позитивні результати.

Розглядаючи особливості господарського обороту майна неплатоспроможного банку при приведенні його діяльності у відповідність до вимог щодо нормативів капіталу та ліквідності через застосування конструкції «перехідного банку» варто також додати, що відповідно до п. 3.4.11. розд. 3 гл. IV Положення у разі передачі всіх або частини активів та зобов'язань перехідному банку виконавча дирекція Фонду має право прийняти рішення про передачу залишків активів, що потенційно можуть бути реалізовані, та зобов'язань спеціалізованій установі. Решта активів списується уповноваженою особою Фонду або передається іншим організаціям у порядку здійснення благодійної діяльності.

Обмежений обсяг наукової статті не дозволяє охарактеризувати всі форми можливого економічного оздоровлення неплатоспроможного банку. Окремого дослідження потребують такі способи відновлення економічних нормативів банківської установи, як продаж банку інвестору, процедури виведення банку з ринку за участю держави.

Формуючи **висновки** наукової статті, слід наголосити, що незважаючи на сутність та призначення чинної моделі виведення неплатоспроможних банків із ринку, яка характеризується істотними обмеженнями у господарському обороті таких банків та його функціонуванням за виведеною формулою «взяти все – не віддавати нічого», окремі процедури в рамках вказаної моделі все ж таки передбачають можливість приведення діяльності неплатоспроможного банку у відповідність до вимог банківського законодавства щодо нормативів капіталу та ліквідності й, відповідно, повноцінне відновлення господарського обороту банку. Останнє стає можливим через використання Фондом таких способів виведення, як створення та продаж інвестору перехідного банку, прямий продаж акцій неплатоспроможного банку інвестору, а також виведення банку з ринку за участю держави з використанням одного з двох указаних способів. У межах реалізації кожного з розглянутих способів участь Фонду у господарській діяльності банку обмежується формою кураторства, а сам господарський оборот майна банку, незважаючи на збереження частини обмежень, поступово активізується, оскільки на відміну від процедур тимчасової адміністрації господарська діяльність банку, проданого інвестору, зосереджується на досягненні принципово іншої мети – приведення діяльності банку і його фінансових показників у відповідність до встановлених нормативів капіталу та ліквідності. Дотримання інвестором взятих на себе зобов'язань в цій частині зумовлює припинення участі Фонду у відповідних правовідносинах і, відповідно, повноцінне відновлення господарського обороту банку на ринку фінансових послуг.

Список літератури

1. Барахтян Н. В. Банковская тайна: проблемы правового регулирования. *Актуальні питання реформування правової системи України* : зб. наук. ст. за матеріалами VI Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Луцьк, 29–30 трав. 2009 р.). Луцьк : Волин. обл. друкарня / уклад. Т. Д. Климчук, 2009. С. 279–280.
2. Бойчук Р. П. Деякі проблеми модернізації інвестиційного законодавства України на сучасному етапі. *Закон*. 2009. №4. С. 62–70.
3. Возняковська К. В. До питання про правову модель режиму неспроможності банківських установ. *Підприємництво господарство і право*. 2018. № 8. С. 49–54.
4. Задихайло Д. В., Кібенко О. Р., Назарова Г. В. Корпоративне управління : навч. посібник. Харків : Еспада, 2003. 688 с.
5. Чернадчук В. Д. Правове регулювання неплатоспроможності банків: навч. посібник. Суми : ВТД «Університетська книга», 2007. 230 с.
6. Чернадчук В. Д. Визначення поняття правових способів та правових засобів виведення неплатоспроможного банку з ринку в Україні. *Правовий вісник Української академії банківської справи*. 2014. № 2(11). С. 19–24.
7. Про систему гарантування вкладів фізичних осіб : Закон України від 23 лютого 2012 р. № 4452-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4452-17>.
8. Банки, ліквідовані Фондом. URL: <http://www.fg.gov.ua/not-paying/bankly-likvidovani-fondom>.
9. Демченко Д. П., Сорока М. І. «Бридж-банк» – новий механізм запобігання банкрутства в банківській системі України. *Інвестиції: практика та досвід*. 2012. № 17. С. 40–42.
10. Дубина М., Коваленко К. Роль санаційних банків у підвищенні рівня довіри на ринку фінансових послуг України. *Проблеми і перспективи економіки та управління*. 2016. № 2 (6). С. 294–303.
11. Собчук Ю. Банки у відносинах неплатоспроможності. *Юридична Україна*. 2013. № 2. С. 38–43.
12. Положення про виведення неплатоспроможного банку з ринку, затверджене рішенням Виконавчої дирекції Фонду гарантування вкладів фізичних осіб № 2 від 05.07.2012 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1581-12>.
13. Швагер О. А., Петренко К. Г. Деякі аспекти ліквідації неплатоспроможного банку. *Порівняльно-аналітичне право*. 2017. № 5. С. 283–285.

Referenses

1. Baraxtyan, N.V. (2009). Bankovskaja tajna: problemy pravovogo regulirovanija. *Aktualni pytannia reformuvannia pravovoi systemy Ukrainy*: zb. nauk. st. za materialamy VI Mizhnar. nauk.-prakt. konf. (Luts'k, 29–30 trav. 2009 r.). Luts'k: Volyn. obl. drukarnya, 279–280 [in Ukrainian].
2. Bojchuk, R.P. (2009). Deiaki problemy modernizatsii investytsiinoho zakonodavstva Ukrainy na suchasnomu etapi. *Zakon*, 4, 62–70 [in Ukrainian].
3. Voznyakovska, K.V. (2018). Do pytannia pro pravovu model rezhymu nespromozhnosti bankivskykh ustanov. *Pidprijemnytstvo hospodarstvo i pravo*, 8, 49–54 [in Ukrainian].
4. Zadykhailo, D.V., Kibenko, O.R., Nazarova, G.V. (2003). Korporatyvne upravlinnya. Kharkiv: Espada [in Ukrainian].
5. Chernadchuk, V.D. (2007). Pravove reguluvannya neplatospromozhnosti bankiv. Sumy: VTD «Universytetska knyha» [in Ukrainian].
6. Chernadchuk, V.D. (2014). Vyznachennia poniattia pravovykh sposobiv ta pravovykh zasobiv vyvedennia neplatospromozhnoho banku z rynku v Ukraini. *Pravovyj visnyk Ukrayins'koyi akademiji bankivskoi spravy*, 2(11), 19–24 [in Ukrainian].
7. Zakon Ukrayiny «Pro systemu garantuvannya vkladiv fizychnykh osib» vid 23 lyutogo 2012 r. # 4452-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4452-17> [in Ukrainian].
8. Banky, likvidovani Fondom. URL: <http://www.fg.gov.ua/not-paying/bankly-likvidovani-fondom> [in Ukrainian].
9. Demchenko, D.P., Soroka, M.I. (2012). «Brydzh-bank» – novyi mekhanizm zapobihannia bankrutstva v bankivskii systemi Ukrainy. *Investytsii: praktyka ta dosvid*, 17, 40–42 [in Ukrainian].

10. Dubyna, M., Kovalenko, K. (2016). Rol sanatsiinykh bankiv u pidvyshchenni rivnia doviry na rynku finansovykh posluh Ukrainy. *Problemy i perspektyvy ekonomiky ta upravlinnia*, 2 (6), 294–303 [in Ukrainian].

11. Sobchuk, Yu. (2013). Banky u vidnosynax neplatospromozhnosti. *Yurydychna Ukrayina*, 2, 38–43 [in Ukrainian].

12. Polozhennya pro vyvedennya neplatospromozhnogo banku z rynku, zatverdzhene rishennyam Vykonavchoyi dyrektzii Fondu garantuvannya vkladiv fizychnykh osib № 2 vid 05.07.2012 r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1581-12> [in Ukrainian].

13. Shvager, O.A., Petrenko, K.G. (2017). Deiaki aspekty likvidatsii neplatospromozhnogo banku. *Poriznialno-analitychne pravo*, 5, 283–285 [in Ukrainian].

Petrik I. I., Judge of Kyiv Administrative Court of Appeal, Ukraine, Kyiv.
e-mail: matsurromanos@gmail.com ; ORCID 0000-0001-7544-0690

Setting up and selling a transitional bank as a means of bringing the activity of an insolvent bank to the requirements of economic standards

The article is devoted to the study of the ways of economic rehabilitation of insolvent banking institution. A special place in the work belongs to the issues of establishment and sale of a transitional bank as a means of bringing the activity of an insolvent bank to the requirements of economic standards. Attention is drawn to the debatable nature of the economic and legal subjectivity of the Deposit Guarantee Fund of Ukraine in the stated procedure. Among other things, the characteristic of economic standards of banking activity is given and the importance of liquidity assessment in the systemic characteristic of the bank is noted. It is pointed out that the procedure for setting up and selling a transition bank is in line with the EU standards as for the rehabilitation of credit institutions and the withdrawal of them from the market.

Critical attitude to the legislative approach is maintained, and it is noted that bankruptcy procedures for banks cannot be in sharp conflict with general bankruptcy procedures regulated by the Bankruptcy Code of Ukraine. It is emphasized as the positive moment that there was no withdrawal of any bank - resident of Ukraine from the market due to the insolvency in 2019.

Specific features of the legal status of the transitional bank include, in particular: simplified setting up and licensing procedures; specifics of formation of authorized capital; specifics of application of economic standards; specifics of the transfer of assets and liabilities and, finally, specifics of taxation. The investor's compliance with these obligations in this part causes termination of the Fund's participation in the respective legal relations and, accordingly, full restoration of the bank's economic turnover in the financial services market.

Keywords: insolvent bank; transitional bank; bank management; withdrawal of an insolvent bank from the market; temporary administration; bankruptcy of banks; economic standards; Individual Deposit Guarantee Fund.

Рекомендоване цитування: Петрик І. Й. Створення та продаж перехідного банку як спосіб приведення діяльності неплатоспроможного банку до вимог економічних нормативів. *Проблеми законності*. 2020. Вип. 148. С. 87–95. doi: <https://doi.org/10.21564/2414-990x.148.195001>.

Suggested Citation: Petrik, I.I. (2020). Stvorennia ta prodazh perekhidnoho banku yak sposib pryvedennia diialnosti neplatospromozhnogo banku do vymoh ekonomichnykh normatyviv [Setting up and selling a transitional bank as a means of bringing the activity of an insolvent bank to the requirements of economic standards]. *Problemy zakonnosti – Problems of Legality*, issue 148, 87–95. doi: <https://doi.org/10.21564/2414-990x.148.195001> [in Ukrainian].

Надійшла до редколегії 01.02.2020 р.